

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Dese a soudců JUDr. Kateřiny Hornochové a JUDr. Ing. Jana Huška ve věci žalobkyně **České pojišťovny a.s.**, se sídlem v Praze 1, Spálená 75/16, PSČ 113 04, IČO 45272956, s adresou pro doručování Česká pojišťovna a.s., Referát právní-regresy (Brno), Rašínova 7, 601 66 Brno, proti žalované [redacted] zastoupené [redacted] advokátem, se sídlem v [redacted] o zaplacení částky 762 600 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 9 C 76/2009, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 18. prosince 2009, č. j. 15 Co 777/2009-176, takto:

- I. Dovolání **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d ě n í :

Okresní soud v Táboře rozsudkem ze dne 9. července 2009, č. j. 9 C 76/2009-136, ve znění opravného usnesení ze dne 7. září 2009, č. j. 9 C 76/2009-148, zamítl návrh, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 762 600 Kč s úrokem z prodlení od 19. 11. 2007 do zaplacení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repooperace České národní banky vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí (výrok pod bodem I), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem II).

Soud prvního stupně vyšel ze shodného skutkového tvrzení účastníků řízení, že mezi sebou uzavřeli pojistnou smlouvu a že dne [redacted] došlo k dopravní nehodě způsobené řidičem žalované z důvodu nesprávného otáčení na vozovce. Nesporným bylo i to, že žalobkyně zaplatila na pojistném plnění celkově částku 724 470 Kč odpovídající škodě na vozidle a [redacted] uhradila částku 38 130 Kč odpovídající spoluúčasti na škodě, která mu nebyla Allianz pojišťovnou, a. s., uhrazena z havarijního pojištění.

Soud prvního stupně zjistil, že dne [redacted] uzavřeli [redacted] jako prodávající a [redacted] jako kupující kupní smlouvu, jejímž předmětem byl osobní automobil [redacted] barva modrá, rok výroby 2005. Dne [redacted] vyhověl Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravně správních agend, žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného silničního vozidla tovární značky [redacted] k provozu na pozemních

komunikacích v České republice. Toto rozhodnutí pod č. j. 269780/2005 nabylo právní moci dne 13. 12. 2005. Z posudku [redacted] soud prvního stupně zjistil, že posuzované vozidlo neodpovídá vozidlu, které bylo vyrobeno a kterému bylo přiděleno číslo [redacted]. Jedná se o jiný typ vozidla, u kterého bylo použito VIN z vozidla [redacted].

Soud prvního stupně nejprve posuzoval, zda byla mezi účastníky platně uzavřena pojistná smlouva. Dospěl k závěru, že pojistná smlouva nemůže být podle § 37 odst. 2 občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“) neplatná pro nemožnost plnění, jak namítala žalobkyně. O tom, které konkrétní vozidlo bylo pojištěno, není mezi účastníky sporu. Skutečnost, že číslo podvozku bylo na tomto vozidle zfalšováno, tedy že ve skutečnosti bylo toto vozidlo vyrobeno pod jiným číslem, nic nemění na tom, že vozidlo bylo při uzavření pojištění identifikováno i jinými údaji a mezi účastníky bylo jednoznačně jasno o tom, jaké konkrétní vozidlo je pojišťováno.

Soud prvního stupně dále zkoumal, zda provozováním takového vozidla, kde bylo zfalšováno VIN, se žalovaná dopustila porušení základních povinností týkajících se provozu na pozemních komunikacích a zda takové porušení povinností může mít za následek právo žalobkyně na vrácení pojistného plnění. Podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. vzniká právo na náhradu pojistného plnění, pokud bylo porušení povinností ze strany pojištěného v příčinné souvislosti se vznikem škody. Soud prvního stupně dovodil, že na vzniku škody se v posuzovaném případě nepodílela skutečnost, že vozidlo mělo jiné číslo podvozku, než jaké mu bylo přiděleno ve výrobě. Proto soud prvního stupně žalobkyni právo na náhradu pojistného plnění nepřiznal.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozsudkem ze dne 18. prosince 2009, č. j. 15 Co 777/2009-176, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod bodem I (výrok pod bodem I), změnil tento rozsudek ve výroku pod bodem II o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem II) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok pod bodem III).

Odvolací soud považoval za klíčové posouzení důsledků spojených s tím, že číslo VIN uvedené na předmětném vozidle [redacted] bylo výrobcem přiděleno vozidlu tovární značky [redacted]. Dospěl k závěru, že pokud bylo předmětné vozidlo [redacted] zakoupené žalovanou kupní smlouvou od [redacted] dne [redacted] opatřeno číslem VIN, které bylo výrobcem přiděleno jinému vozidlu, nezpůsobuje tato okolnost sama o sobě neplatnost takové kupní smlouvy.

V daném případě bylo předmětné vozidlo v pojistné smlouvě specifikováno řadou identifikačních znaků (značka vozidla a jeho typ, druh vozidla, rok výroby, VIN, SPZ, barva, objem válců, výkon motoru, počet sedadel, číslo technického průkazu). Tato specifikace vycházela z jeho technického průkazu. Žalobkyní byla provedena prohlídka vozidla s těmito identifikačními znaky (příslušná listina ze dne [redacted]). Z toho plyne, že obě strany vycházely z toho, že předmětem pojištění je právě shora specifikované vozidlo s uvedeným technickým průkazem, který pracovník žalobkyně v souvislosti s uzavřením smlouvy rovněž prohlédl. Mezi účastníky nebyl žádný spor či nejasnost ohledně toho, jaké konkrétní vozidlo je předmětem pojištění. Nesprávně uvedené číslo VIN nemůže nic změnit na závěru, jaké vozidlo bylo předmětem pojištění.

Odvolací soud dospěl k závěru, že pojistná smlouva není ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák. neplatná pro neurčitost vymezení předmětu pojištění, jelikož je zřejmé, že vůle obou smluvních stran směřovala k uzavření pojistné smlouvy, jejímž předmětem bylo vozidlo [redacted].

Odvolací soud se dále ztotožnil s právním posouzením soudu prvního stupně, že předmětná pojistná smlouva není neplatná pro nemožnost plnění ve smyslu § 37 odst. 2 obč. zák. V této souvislosti zejména odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. 25 Cdo 2477/2005, v němž Nejvyšší soud dovodil, že „automobil je movitou věcí, u níž se nabývání a pozbývání vlastnictví řídí § 132 obč. zák., a to bez ohledu na to, zda k němu byl či nebyl vydán technický průkaz“. S technickým průkazem nelze spojit otázku, zda osobní automobil může či nemůže být předmětem občanskoprávních vztahů.

Odvolací soud dále dospěl k závěru, že užívání vozidla žalovanou s číslem VIN, které bylo výrobcem přiděleno jinému vozidlu, nepředstavuje porušení základních povinností dle § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. Podle § 37 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb. je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud byly na vozidle provedeny neschválené změny a nebo zásahy do identifikátorů vozidla, např. VIN. Tato technická nezpůsobilost ovšem nenaplnňuje ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., tedy provozování vozidla, které svojí konstrukcí a technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí. Ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. tedy dopadá na provozování vozidla, které je fakticky ve špatném technickém stavu, který ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Užívání vozidla žalovanou s číslem VIN, které bylo výrobcem přiděleno jinému vozidlu, nepředstavuje porušení základních povinností podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb.

Současně nelze opomenout rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne [redacted] které schválilo technickou způsobilost předmětného vozidla k provozu na pozemních komunikacích. Proto nemůže jít ani o porušení povinností dle § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb.

Odvolací soud dovodil, že právní úpravu obsaženou v § 10 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a), b) zákona č. 168/1999 Sb. lze použít ve prospěch argumentace o platnosti předmětné pojistné smlouvy. Spojuje-li totiž tato zákonná úprava právo pojistitele na náhradu toho, co plnil za pojištěného, s provozováním vozidla neodpovídajícího svojí konstrukcí a technickým stavem požadavkům bezpečnosti či s provozováním vozidla, jehož technická způsobilost k provozu nebyla vůbec schválena, vychází z toho, že i v těchto případech je uzavřená pojistná smlouva platná (jinak by nemohla zakládat uvedené nároky). Potom ale i v daném případě neoprávněného zásahu do čísla VIN není žádný důvod zastávat jiný názor.

Jelikož ze strany žalované nedošlo k porušení základních povinností při provozu vozidla na pozemních komunikacích, nemůže mít žalobkyně nárok na náhradu poskytnutého plnění dle § 10 odst. 1 písm. b) zák. č. 168/1999 Sb. Z toho důvodu se odvolací soud již nezabýval posuzováním příčinné souvislosti ve vztahu ke vzniku škody.

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně dovoláním. Jeho přípustnost zakládá na § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Dovolatelka uplatňuje dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tedy že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Za otázku zásadního právního významu považuje dovolatelka posouzení platnosti pojistné smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla v případě, že vozidlo, na které se pojištění vztahuje, je opatřeno v okamžiku uzavření pojistné smlouvy falešným identifikátorem karoserie (VIN), který přidělil výrobce vozidlu odlišnému od pojištěného vozidla, a velký technický průkaz k vozidlu, na které se pojištění vztahuje, byl

správním orgánem vydán na základě původního falešného zahraničního technického průkazu k vozidlu.

Dovolatelka namítá, že odvolací soud v řízení nezjišťoval, jaké právní následky na možnost následné právní identifikace vozidla, které žalovaná pojistila u žalobkyně, má skutečnost přidělení čísla VIN jak vozidlu žalobkyně, tak jinému vozidlu. Soud se dále ani nezabýval tím, co bylo důvodem skutečnosti, že vozidlo, které žalovaná pojistila u žalobkyně, bylo opatřeno falešným identifikačním číslem karoserie VIN. Odvolací soud, aniž tyto skutečnosti vyjasnil, tyto záležitosti přeskočil a přistoupil rovnou k právnímu hodnocení platnosti pojistné smlouvy.

Odvolací soud dospěl k závěru, že pro právní identifikaci vozidla jako movité věci nemá žádný právní význam identifikační číslo karoserie vozidla VIN, které bylo vozidlu přiděleno při jeho výrobě, ani technické doklady, které tomuto vozidlu byly poprvé přiděleny při jeho uvedení do provozu na pozemních komunikacích. Tento právní názor pak dle žalobkyně může vést k tomu, že po zničení určitého vozidla by mohl velký technický průkaz k tomuto vozidlu dále sloužit k provozování dalšího neomezeného počtu vozidel od stejného výrobce, stejných nebo obdobných technických parametrů, s tím, že tato vozidla bude jejich držitel při jejich provozování a právním nakládání vydávat za vozidla, kterým byl řádně vystaven velký technický průkaz, ale která prokazatelně jako movité věci – předměty právních vztahů – zanikla.

Dovolatelka namítá, že skutkové zjištění učiněné odvolacím soudem, že žalobkyně byla v okamžiku uzavření pojistné smlouvy vlastníkem vozidla značky [REDACTED] VIN [REDACTED] je v rozporu se znaleckým posudkem [REDACTED] ve kterém bylo uvedeno, že pod tímto identifikačním číslem karoserie bylo vyrobeno vozidlo jiného výrobního typu, tj. vozidlo tovární značky [REDACTED] a nikoli vozidlo, které měla ve svém držení žalovaná. Vozidlo značky [REDACTED] které je specifikováno v pojistné smlouvě pod identifikačním č. karoserie [REDACTED] nebylo výrobcem vozidel značky [REDACTED] nikdy vyrobeno, a tudíž vozidlo, které bylo předmětem pojistné smlouvy, nikdy fyzicky ani právně neexistovalo.

Odvolací soud odmítl pro nadbytečnost provést důkazy k prokázání skutečnosti, že žalovaná nemohla být v okamžiku uzavření pojistné smlouvy vlastníkem vozidla značky [REDACTED] s identifikačním číslem karoserie [REDACTED]

Za zmatečná považuje dovolatelka skutková zjištění odvolacího soudu a soudu prvního stupně, že mezi žalobkyní a žalovanou není sporu o tom, které konkrétní vozidlo žalovaná u žalobkyně pojistila s tím, že se jedná o vozidlo, které žalované prodal pan [REDACTED]

Dovolatelka dále namítá, že pojistná smlouva je neplatná podle § 37 odst. 1 obč. zák., jelikož nebyla uzavřena žalobkyní vážně a určitě. Vůle žalobkyně zachycená v pojistné smlouvě nesměřovala k pojištění vozidla neznámého právního a výrobního původu v držení žalované. Směřovala k pojištění vozidla, o jehož právním a výrobním původu nejsou pochybnosti. Pojistná smlouva je neurčitá v předmětu pojištění, když předmětem pojištění se nestalo vozidlo v držení žalované, jelikož identifikační číslo karoserie VIN uvedené v pojistné smlouvě nebylo výrobcem přiděleno tomuto vozidlu. Pojistná smlouva je neplatná i podle ustanovení § 37 odst. 2 obč. zák. z důvodu, že předmětem pojistné smlouvy je plnění nemožné. Nemožným je plnění jednak proto, že vozidlo s VIN [REDACTED] se v době uzavření pojistné smlouvy nacházelo mimo sféru dispozice žalované, a dále proto, že velký technický průkaz k vozidlu byl vydán na základě původních zahraničních

technických dokladů, které jsou buď falešné a nebo patří k odlišnému vozidlu, které přestalo z různých příčin existovat. Ve smyslu § 120 obč. zák. došlo dle dovolatelky ke znehodnocení vozidla žalované v okamžiku, kdy bylo vybaveno falešnými technickými doklady, popř. technickými doklady příslušejícími k jinému vozidlu, které přestalo existovat. To znamená, že vozidlo žalované v okamžiku uzavření pojistné smlouvy jako speciální movitá věc vůbec neexistovalo, existovalo pouze fakticky, a to nikoli jako vozidlo, nýbrž jako soubor dílů tvořících vozidlo.

Závěr odvolacího soudu o neexistenci příčinné souvislosti mezi porušením základní povinnosti žalované jako provozovatelky vozidla opatřeného falešným identifikačním číslem karoserie VIN a vznikem škody, považuje dovolatelka za nesprávný. Příčinná souvislost je v tomto případě dána tím, že vozidlo v okamžiku dopravní nehody nebylo technicky způsobilé k provozu a provoz tohoto vozidla byl v příčinné souvislosti se vznikem dopravní nehody a škody (k dopravní nehodě se vznikem škody by nedošlo, pokud by žalovaná neprovozovala technicky nezpůsobilé vozidlo).

Z výše uvedených důvodů dovolatelka navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a rozsudek soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolatelka v následném podání ze dne [REDAKCE] upozornila na rozpor v judikatuře Nejvyššího soudu v rozhodnutích ze dne 9. března 2010, sp. zn. 32 Cdo 1998/2008, a ze dne 4. ledna 2010, sp. zn. 28 Cdo 3784/2009. V nich Nejvyšší soud dospěl k odlišnému právnímu závěru ohledně otázky, zda kupní, resp. pojistná smlouva je platná v případě falešného čísla VIN uvedeného na karoserii vozidla či nikoli. V podání ze dne [REDAKCE] dovolatelka učinila podnět, aby byla věc předložena k posouzení velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu.

Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

Tříčlenný senát č. 23, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu České republiky dovolání projednat a rozhodnout o něm, dospěl při posuzování dané věci k opačnému závěru, než je uveden v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. března 2010, sp. zn. 32 Cdo 1998/2008. V něm Nejvyšší soud vyslovil závěr, že kupní smlouva je absolutně neplatná pro nemožnost plnění ve smyslu § 37 odst. 2 obč. zák., pokud je jejím předmětem vozidlo, jehož VIN neodpovídá údajům uvedeným v kupní smlouvě a v dokladech od vozidla, jelikož vozidlo s tam uvedeným VIN nemohlo být kupujícímu předáno. Oproti tomu stojí názor vyjádřený v rozhodnutích Nejvyššího soudu ze dne 4. ledna 2010, sp. zn. 28 Cdo 3784/2009, a ze dne 7. října 2010, sp. zn. 23 Cdo 4552/2009, tedy že pokud je ve smlouvě (v tomto případě ve smlouvě pojistné) identifikován předmět pojištění řadou dílčích znaků, tj. označením výrobce, názvem výrobní série, SPZ, barvou karoserie, číslem technického průkazu a dalšími technickými parametry jako objem válců, výkon motoru, hmotnost automobilu a počet ujetých kilometrů, pak je skutečnost, že měl automobil původně odlišné VIN, pro posouzení určitosti předmětné smlouvy nerozhodná, je-li ve smlouvě vozidlo ostatními údaji identifikováno dostatečně určitě. Nejvyšší soud v této souvislosti dovodil, že pojistná smlouva není neplatná pro neurčitost označení předmětu pojištění – pojištěné věci, či pro nemožnost plnění ve smyslu § 37 obč. zák., i když k označení pojištěného vozidla byl užit falešný VIN identifikátor, který byl výrobcem určen pro jiné vozidlo, pokud celkový souhrn identifikačních znaků užitých k označení vozidla, mířil jednoznačně na konkrétní vozidlo, které bylo předmětem pojistné smlouvy.

S ohledem na odlišné právní závěry ve výše citovaných rozhodnutích Nejvyššího soudu tříčlenný senát č. 23 rozhodl o postoupení věci k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia však usnesením ze dne 11. dubna 2012, č. j. 31 Cdo 873/2010-214, věc přikázal k projednání a rozhodnutí senátu č. 23, neboť shledal, že nejsou splněny podmínky uvedené v § 20 zákona č. 6/2002 Sb., neboť dovodil, že názor senátu č. 23, vyjádřený v nástinu rozhodnutí, není odlišný od názoru vysloveného v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. března 2010, sp. zn. 32 Cdo 1998/2008. V této věci je posuzována platnost pojistné smlouvy, na rozdíl od rozhodnutí ze dne 9. března 2010, sp. zn. 32 Cdo 1998/2008, kdy byla posuzována platnost smlouvy kupní.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou a obsahuje stanovené náležitosti, posuzoval přípustnost podaného dovolání.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, a podle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. proti rozsudku, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku nebo usnesení proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. O žádný z uvedených případů se v posuzované věci nejedná.

Proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. za podmínky, že dovolání není přípustné podle písmena b) tohoto ustanovení a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Podle § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o. s. ř. se nepřihlíží. Předpokladem je, že řešení právní otázky mělo pro rozhodnutí o věci určující význam, tedy že nešlo jen o takovou právní otázku, na níž rozsudek odvolacího soudu nebyl z hlediska právního posouzení věci založen.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má. Teprve za situace, kdy dovolací soud shledá přípustnost dovolání pro zásadní právní význam napadeného rozsudku, může se zabývat ostatními uplatněnými dovolacími důvody.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu nemá ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, neboť otázka platnosti předmětné pojistné smlouvy již byla vyřešena v rozhodování dovolacího soudu a otázka výkladu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b), resp. ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zák. č. 168/1999 Sb. z hlediska uplatněných

dovolacích důvodů nečiní žádné výkladové problémy. Dovolání tudíž není přípustné ani podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu stojí na posouzení otázky, zda pojistná smlouva, kterou mezi sebou účastnice řízení uzavřely, je platná či zda je neplatná ve smyslu § 37 obč. zák., jelikož její předmět je nedostatečně určitě určen, resp. předmětem pojistné smlouvy je plnění nemožné.

Nejvyšší soud se ztotožňuje se závěry uvedenými v citovaných rozhodnutích ze dne 4. ledna 2010, sp. zn. 28 Cdo 3784/2009, a ze dne 7. října 2010, sp. zn. 23 Cdo 4552/2009, tedy že uvedení falešného identifikátoru VIN ve smlouvě nezpůsobuje neplatnost tohoto právního úkonu, pokud je ostatními identifikačními znaky vozidlo, které je předmětem smlouvy, dostatečně určitě specifikováno. V daném případě byly pro identifikaci předmětu pojistné smlouvy použity: značka vozidla a jeho typ, druh vozidla, rok výroby, VIN, SPZ, barva, objem válců, výkon motoru, počet sedadel, číslo technického průkazu. Předmět pojistné smlouvy tak byl dostatečně určitě vymezen, a to i když byl k označení vozidla použit falešný VIN identifikátor. Ze stejného důvodu nelze dospět k závěru, že by projev vůle obsažený v kupní smlouvě postrádal vážnost. Rozhodnutí odvolacího soudu v tomto směru je tudíž správné.

Dovolatelka dále namítá, že pojistná smlouva je neplatná ve smyslu § 37 odst. 2 obč. zák. pro nemožnost plnění, jelikož vozidlo s VIN [REDAKCE] se v době uzavření pojistné smlouvy nacházelo mimo sféru dispozice žalované. Z kupní smlouvy uzavřené mezi [REDAKCE] a kupující [REDAKCE] dne [REDAKCE] soud prvního stupně zjistil, že jejím předmětem byl prodej osobního automobilu [REDAKCE] číslo karoserie [REDAKCE] barva modrá, rok výroby 2005. Na základě této kupní smlouvy se žalovaná stala majitelkou předmětného vozidla. Z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne [REDAKCE] č. j. 269780/2005, soud zjistil, že Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravně správních agend, vyhověl žádosti o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného silničního vozidla tovární značky [REDAKCE] číslo karoserie [REDAKCE] k provozu na pozemních komunikacích v České republice. Shodně bylo identifikováno i vozidlo v pojistné smlouvě. Z toho lze dovodit, že předmětem pojistné smlouvy bylo skutečně vozidlo, které žalovaná koupila citovanou kupní smlouvou od [REDAKCE] a které posléze získalo osvědčení o technické způsobilosti vozidla, a to i za situace, kdy byl předmětný automobil označen falešným identifikátorem VIN. Námitka dovolatelky, že vozidlo s číslem VIN, které figuruje v pojistné smlouvě, nebylo nikdy v dispoziční sféře žalované, je proto irrelevantní.

Žalobkyně v dovolání napadá i závěr odvolacího soudu o neexistenci příčinné souvislosti mezi porušením základní povinnosti žalované jako provozovatelky vozidla opatřeného falešným identifikačním číslem karoserie VIN a vznikem škody. Tato námitka je nepřípadná, neboť otázku existence příčinné souvislosti v odůvodnění svého rozsudku řešil pouze soud prvního stupně. Odvolací soud se touto otázkou nezabýval, jelikož dospěl k závěru, že jednáním žalované vůbec nedošlo k porušení právní povinnosti týkající se provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., tj. nebyl naplněn jeden z předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu. Podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. se porušením základních povinností při provozu vozidla na pozemních komunikacích pro účely tohoto zákona rozumí provozování vozidla, které svojí konstrukcí a technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí. Uvedení falešného čísla VIN na karoserii předmětného automobilu samo o sobě neohrožuje bezpečnost silničního provozu

ve smyslu citovaného ustanovení. Závěr odvolacího soudu, že užívání vozidla žalovanou s číslem VIN, které bylo výrobcem přiděleno jinému vozidlu, nepředstavuje porušení základních povinností dle § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., je tedy správný. Odvolací soud rovněž správně dovodil, že nebyla porušena ani povinnost podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., tj. provozování vozidla, jehož technická způsobilost k provozu nebyla schválena. Podle skutkového zjištění soudu prvního stupně byla technická způsobilost předmětného vozidla schválena rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne [REDACTED] č. j. 269780/2005.

Námítku dovolatelky, že odvolací soud v řízení nezjišťoval, jaké právní následky na možnost následné právní identifikace vozidla má skutečnost přidělení čísla VIN jak vozidlu žalobkyně, tak jinému vozidlu, je třeba odmítnout. Odvolací soud správně dovodil, že postačí, je-li vozidlo dostatečně identifikováno jinými údaji. Není-li sporu o tom, které vozidlo bylo předmětem pojistné smlouvy, jelikož je takové vozidlo ve smlouvě dostatečně identifikováno i bez ohledu na nesprávně uvedený VIN, pak není třeba zabývat se právními následky možné identifikace vozidla na základě falešného čísla VIN. Stejně tak je nutné odmítnout námítku dovolatelky, že z důvodu falešně uvedeného čísla VIN vozidlo, které bylo předmětem pojistné smlouvy, nikdy fyzicky ani právně neexistovalo. Jak vyplývá z učiněných skutkových zjištění, předmětné vozidlo bylo při uzavírání pojistné smlouvy prohlédnuto pracovníkem žalované, z čehož vyplývá, že v době uzavření smlouvy bylo zřejmé, které vozidlo je předmětem pojistné smlouvy. Ze stejného důvodu je nerozhodná námítka dovolatelky, že soudy nezjišťovaly, z jakého důvodu bylo předmětné vozidlo opatřeno falešným číslem karoserie VIN.

Z uvedeného vyplývá, že nejsou naplněny předpoklady ustanovení § 237 odst. 1 písm. c), resp. ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný.

Nejvyšší soud proto dovolání žalobkyně podle § 243b odst. 5 a ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. jako nepřipustné odmítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243b odst. 5, § 224 odst. 1a § 146 odst. 3 o. s. ř., když žalované žádné náklady dovolacího řízení nevznikly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 23. května 2012

JUDr. Zdeněk D e s , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Petra Prachařová